ΕΤΟΣ ΙΕ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 655

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἔτος ΙΕ'.—Ἡ κ. Ἀδὰμ περὶ οἰκογενείας καὶ περὶ γάμου.—Ἡ κ. Ἀδὰμ εἰς τὴν μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως.—Μάγισσα.—Γυναῖκες ἀτροὶ ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ἐν Κορέᾳ.—Λεξικὸν ἐπιφανῶν γυναικῶν.—Ἀπεργία ραπτριῶν καὶ ραπτῶν (ὑπὸ κ. Μαρίας Μαρτέν). Βιβλία. Συνταγαί. Ἐπιφυλλίς. Ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Guy de Maupassant. Κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Εἰρήνης Νικολαΐδου.

ΕΤΟΣ ΙΕ'.

Ἀπὸ ὅλα τὰ πνευματικὰ προϊόντα, ἀπὸ ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἰδεῶν, εἴτε σοβαρῶν καὶ προωρισμένων νὰ ζήσουν καὶ νὰ καρποφορήσουν, εἴτε ἐφημέρων καὶ παρασυρομένων ἀπὸ τὴν πρώτην τοῦ ἰσχυροῦ ἀνέμου πνοήν, ἀπὸ τὰ βιβλία τὰ σοφά, καὶ τὰ ἔπη, τὰς μεγάλας αὐτὰς τῆς φαντασίας ἐμπνεύσεις, ἀπὸ κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον γράφεται καὶ τυπόνεται καὶ κυκλοφορεῖ, μόνον αἱ Ἐφημερίδες ἔχουν ἡλικίαν. Ὁ τίτλος των διὰ τοῦτο εὑρίσκεται εἰς κάποιαν ἀντίφασιν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς ὑπάρξεώς των, μὲ αὐτὴν τὴν ἀέναον καὶ ἀτελείωτον ἐξέλιξίν των, μὲ αὐτὴν τὴν ἐπίδρασίν των ἐπὶ τῆς ἐποχῆς των, ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς προόδου τῶν λαῶν. Μία ἐφημερὶς εἶναι κάτι ἐφήμερον, κάτι τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς ἀντίδοτον κατὰ τῆς στιγμιαίας ἀνίας, ἣν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνεπτυγμένου ἀνθρώπου δοκιμάζει εἰς τὰ μικρὰ διαλείμματα τῆς σοβαρᾶς καὶ συνεχοῦς ἐργασίας.

Ἀλλ' ἡ ζωὴ τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν ζωὴν τῶν ἀναγνωστῶν της καὶ ἡ ἐξέλιξις καὶ ἡ πρόοδός της συμβαδίζει πάντοτε μὲ τὴν ἐξέλιξιν καὶ πρόοδον τοῦ κοινοῦ, τοῦ ὁποίου ἱκανοποιεῖ μίαν ὑπερτάτην ἀνάγκην. Ἡ ἡλικία της θὰ ἐλέγαμεν ὅτι συμβαδίζει μὲ τὴν ἡλικίαν τοῦ νοῦ καὶ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν πολὺ συχνὰ ἀνάμεσα εἰς τὰς μαύρας γραμμὰς τῶν πυκνοτυπωμένων σελίδων της, ὄχι μόνον τὴν ψυχαγωγίαν μιᾶς στιγμῆς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸν σύμβουλον καὶ ὁδηγὸν καὶ συνεργάτην εἰς τὴν ὡρίμανσιν μιᾶς ὡραίας ἰδέας, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν μιᾶς ἀρχῆς, εἰς τὴν πραγματοποίησιν ἑνὸς εὐγενοῦς ἰδεώδους.

Τὸ τοιοῦτον ἰδίᾳ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ περισσότερον διὰ τὸν περιοδικὸν τύπον, καὶ μάλιστα διὰ τοὺς λαούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ὑπὸ τὸν τύπον αὐτὸν κυκλοφοροῦσα ἐφημερὶς ἀναπληροῖ συχνὰ τὴν μὴ ὑπάρχουσαν βιβλιοθήκην, ἐὰν ὄχι καὶ τὸ ἐντελῶς σπανίζον νέον ἢ καὶ παλαιὸν βιβλίον.

Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν τασσομένη καὶ ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν», χαιρετᾷ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος μὲ αὐξάνουσαν χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν τὴν ἡμέραν, ἥτις προσθέτει εἰς τὴν ἡλικίαν της τὸ κῦρος τοῦ μακροῦ χρόνου τῶν ὡρῶν καὶ ἡμερῶν καὶ ἑβδομάδων, καθ' ἃς ἔζητε τὴν ἀπὸ κοινοῦ ζωὴν τοῦ πνεύματος καὶ τῶν αἰσθημάτων μὲ τὰς χιλιάδας τῶν Ἑλληνίδων ἀναγνωστριῶν της, καὶ τῶν ἐδῶ πλησίον της καὶ τῶν ἐσκορπισμένων εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου.

Ἡ γέννησίς της πρὸ δέκα τεσσάρων ὅλων μακρῶν χρόνων ἐχαιρετίσθη ἀπὸ πολλὰς ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν της, αἱ ὁποῖαι μόλις τότε εἰσήγοντο εἰς τὴν ζωὴν καὶ αἱ ὁποῖαι σύζυγοι καὶ μητέρες σήμερον ἀδέλφωσαν τὰς ἀρχάς της μὲ τὰς ἰδικάς των, καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἐμπνεύσθησαν καὶ σύμφωνα μὲ αὐτάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς ἔζησαν, ἐξυπηρετοῦσαι τὰ μεγάλα ἰδεώδη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προόδου, τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες ἐτάχθημεν αἱ πολύτιμοι σκαπανεῖς.

Ἐπισκοποῦσα τὸ παρελθὸν καὶ ἀνατρέχουσα εἰς τὰ πρῶτα τῆς ἐμφανίσεώς της ἔτη βλέπει ὡς ἐν ὀνείρῳ τώρα πλέον τὸν τότε ὁρίζοντα τῆς γυναικείας δράσεως ἀσφυκτικόν, στενόν, σκοτεινόν, ὡς ὅλα τὰ πράγματα, τῶν ὁποίων τὸν οὐρανὸν

καλύπτει ὁ ἀμαυρὸς τῆς προλήψεως πέπλος. Βλέπει τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην καὶ τὴν ματαιότητα τείνουσαν νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην. Βλέπει τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τὴν ὑποκριτικὴν προσωπίδα τῆς ἀγάπης, δένουσαν σφιγκτότερα τὰς ἐκ τῆς δουλικῆς νωθρότητος ἀσθενικὰς χεῖρας. Βλέπει τὴν γυναῖκα ἀρεσκομένην εἰς τὰ δεσμά, τὰ ὁποῖα ἔφερε, διότι ἡ πρόληψις ἐνίοτε τὰ συνέδεε μὲ χρυσοῦς κρίκους καὶ ἄλλοτε πάλιν ὅπου ὁ χρυσοῦς ἔλειπε, τὰ ἐσκέπαζε μὲ ἀπατηλὰ ἄνθη

Καὶ ἀναπολεῖ τοὺς περασμένους ἀγῶνας καὶ τὰς ἐπιθέσεις καὶ τὴν ἀνίσον πάλην καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τοὺς φόβους διὰ τὴν ἀποτυχίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμμονὴν τὴν πεισματώδη, τὴν ἀνεπηρέαστον εἰς τὸ ἀρχικὸν πρόγραμμα, τὸ πρόγραμμα τῆς προόδου διὰ τῆς γυναικείας ἀναπτύξεως, διὰ τῆς ἐξυψώσεως τῆς γυναικὸς εἰς τὰς ὑψηλὰς σφαίρας, διὰ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὸ δίκαιον καὶ εἰς τὴν ζωήν.

Τὸ ἔργον της βεβαίως δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη καὶ ὅλαι αἱ ὡραῖαι ἐλπίδες της δὲν ἐπραγμα οποιήθησαν Ἀλλ'οἱ δρόμοι οἱ ὁποῖοι ἔκλειαν κάθε βῆμα τῆς γυναικὸς πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ τείχη, τὰ ὁποῖα ὑψώνοντο ἀπόρθητα πρὸ τῶν γυναικείων βλεμμάτων, λίθος πρὸς λίθον μὲ τὴν σκαπάνην τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀκαταβλήτου θελήσεως κατέπεσαν. Ἐπιστῆμαι, τέχναι, κόσμοι νέοι ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης καὶ κόσμοι ἀγνώστων μυστηρίων ἀποκαλύπτονται καθ' ἡμέραν εὑρύτεροι εἰς τὸν γυναικεῖον ὁρίζοντα. Ἐὰν αἱ δυνάμεναι νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν δὲν εἶναι ἀμέσως αἱ πολλαὶ ἐὰν εἶναι μάλιστα αἱ ὀλίγαι, εἶναι ὅμως ἀναντιρρήτως καὶ αἱ μᾶλλον ἐκλεκταί. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν,ὅτι τὸ δυσκολώτερον μέρος τοῦ προγράμματος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν δεκαπενταετηρίδα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ γυναικείου ὁρίζοντος ἐκαθαρίσθη, ἔγεινε γλυκυτέρα καὶ θαλπερωτέρα, τὰ δειλὰ καὶ κενοφανῆ πρὸ δεκαπενταετίας ἄνθη ἀρχίζουν νὰ δένουν εἰς καρποὺς καὶ νὰ σκορπίζουν παντοῦ τὸ ὀξὺ ἄρωμα τῆς κοινωνικῆς ὑγείας καὶ εὐρωστίας. Ἡ Ἑλληνὶς πλέον δὲν εἶναι τὸ κατώτερον τῆς ἀνθρωπίνης δυάδος πλάσμα, ἀλλ' οὔτε τὸ στόλισμα μόνον τοῦ οἴκου ὡς μετὰ τόσου λυρικοῦ στόμφου τὴν ἐτιτλοφόρουν ἄλλοτε, ἀλλ' οὔτε ὑψηλῷ ὀνόματι βατίλισσα χωρὶς βασίλειον καὶ χωρὶς ὑποτελεῖς. Εἶναι ἡ δύναμις τοῦ οἴκου, εἶναι ἡ ζωή, εἶναι ἡ χαρά, εἶναι τὸ πᾶν. Εἶναι ἡ σύντροφος τοῦ ἀνδρὸς ἡ πραγματική, εἶναι ἡ μητέρα, εἶναι ἡ ἐργάτις, εἶναι ἡ πολῖτις.

Δὲν εἶναι πλέον τὸ ἄγνωστον, τὸ αἴνιγμα, τὸ μυστήριον, ὡς ἡ φαντασία τῶν ποτισμένων μὲ τὴν μωρὰν πρόληψιν τὴν ἐτιτλοφόρει ἄλλοτε. Εἶναι καὶ ἀναγνωρίζεται ὁλονὲν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς εὐθύνας καὶ τὰ δικαιώματά του.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἐξακολουθοῦμεν ἀναγράφουσαι τὰς γνώμας τῆς κ. Ἰουλιέττας Ἀδὰμ ἐν σχέσει πρὸς τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Περὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἰδοὺ τί λέγει αὕτη τολεξεί :

«Ὡς οἱ ἀντίπαλοί μας θέλομεν ἡ ἐπίδρασις τῆς γυναικὸς νὰ εἶναι πάντοτε αἰσθητὴ εἰς τὴν οἰκογένειαν. Ἀλλὰ προτίθετομεν ὅτι, ὅπως ἡ ἐπιρροὴ αὐτὴ εἶναι εὐεργετική, ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἐγώ της καὶ ἀμάθεια, αἱ προλήψεις καὶ ἡ δεισιδαιμονία παύσουν νὰ παραμποδίζουν τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξίν της. Ὅταν ἡ γυνὴ ἀποκτήσῃ τὴν ἰδίαν αὐτονομίαν, αἱ μητρικαὶ ἀρεταί της δὲν θὰ χάσουν τίποτε ἀπὸ τὴν δυναμίν των, ἐνῶ ἡ κοινωνική της δύναμις θέλει αὐξήσει. Τὰ αἰσθήματα καὶ τὸ πνεῦμά της, ὅταν θὰ ἐκτείνουν τὰς ἀκτῖνάς των πέρα τῆς οἰκογενείας, δὲν θὰ ἔχουν διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον τὴν ἕδραν των εἰς τὸ πνεῦμα τῆς συζύγου καὶ τὴν καρδίαν τῆς μητρός. Ἐὰν ἡ κοινωνία δὲν εἶναι παρὰ ἡ αὐξηθεῖσα καὶ ἐπεκταθεῖσα οἰκογένεια, εἶναι ἀπαραίτητον, ὅπως τὰ στοιχεῖα τῆς οἰκογενείας γίνουν κοινωνικώτερα ἐν τῇ διπλῇ φύσει των, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ γίνεται αἰσθητὴ ἡ ἐπιρροὴ τῆς γυναικὸς ὅπως ἡ τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὸν ἐπεκταθέντα κύκλον τῆς ἐνεργείας του».

Καὶ περὶ τοῦ γάμου ἐν γένει ἰδοὺ πῶς ἀποφαίνεται :

«Ὁ γάμος, ἐξαιρουμένου τοῦ θρησκευτικοῦ τύπου, δὲν εἶναι ἄλλο πρᾶγμα παρὰ ἡ δημοσίευσις τῆς ἐλευθέρας ἑνώσεως δύω ὄντων διαφόρου φύλου. Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ παραστοῦν δύω παραφυάδας, ἀποσπασθείσας ἀπὸ δύω διαφόρους κορμούς, δύω διαφόρους οἰκογενείας, αἱ ὁποῖαι ἑνώνονται διὰ νὰ σχηματίσουν ἕνα νέον κορμόν, σημεῖον ἀφετηρίας μιᾶς νέας οἰκογενείας. Εἰς τὸν τύπον τοῦ γάμου βλέπω τοὺς δύο συμβαλλομένους, τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν κοινωνίαν. Ὡς πρὸς τοὺς συμβαλλομένους λέγω, ὅτι ὁ γάμος πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἕνωσις ἐλευθέρα καὶ δικαιολογημένη, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ὁ ἔρως. Οὕτω τὸ θέλει ἡ φύσις. Εἶναι ἡ ἀμοιβαία ἕλξις, ἡ νομιμοποιοῦσα καὶ ἐξαγνίζουσα, οὕτως εἰπεῖν, τὰς σαρκικὰς σχέσεις.

«Ὡς πρὸς τὴν οἰκογένειαν τὸ μέρος αὐτῆς περιορίζω εἰς μίαν ἐπέμβασιν ἐντελῶς ἠθικήν. Ἡ συνείδησις τῶν γονέων ἐνισχύει τὸν ἔρωτα τῶν συζύγων, σκέπουσα αὐτὸν ὑπὸ τὴν πτέρυγας τῆς οἰκογενείας. Ἡ ἕνωσις οὕτω διὰ τῆς συγκαταθέσεως τῶν γονέων προσλαμβάνει χαρακτῆρα γενικότητος, τοῦ ὁποίου θὰ ἐστερεῖτο, ἐὰν ἔμενε μεμονωμένη. Αἱ γενεαὶ συνδέονται οὕτω ἡ μία μετὰ τῆς ἄλλης, ἔχουσαι συνείδησιν τῶν δεσμῶν, οἱ ὁποῖοι τὰς ἑνόνουν.

«Τέλος τὸ μέρος τῆς κοινωνίας συνίσταται εἰς τὸ νὰ κοινωνιοποιῇ καὶ νὰ καθιστᾷ δημοσίαν καὶ αὐθεντικὴν τὴν ἕνωσιν δύω ἐκ τῶν μελῶν της καὶ νὰ ἀναγνωρίζῃ τὴν νέαν θέσιν, ἥτις τοῖς δημιουργεῖται διὰ τοῦ γάμου.

«Ὅτι ἡ μονογαμία ἐπιβάλλεται εἰς τὸν γάμον τοῦτο καὶ τὸ αἴσθημα καὶ ἡ λογική· τὸ θέλουν, καὶ τὸ συμφέρον τοῦ εἴδους τὸ ἀπαιτεῖ καὶ ἡ ἠθική τὸ διατάσσει. Ἀλλὰ τὸ ἄλλον τοῦ γάμου, ἰδοὺ ὅ,τι φαίνεται ἀσυμβίβαστον μὲ τὴν ἐλευθερίαν, μὲ τὴν αὐτονομίαν καὶ μὲ τὰ χρηστὰ ἀκόμη ἤθη.

«Δὲν ὁμιλῶ ἐδῶ περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου. Τὸ μυστήριον εἰσκομόμενον εἰς τὸ ζήτημα φέρει ἐν αὐτῷ στοιχεῖα νέα

«Ἡ θεία ἐπέμβασις δίδει ἴσως εἰς τὸν γάμον ἀρετάς, ὧν ἐστερεῖτο.

«Ἀπὸ ἑνώσεως μεταβατικῆς ὡς πάντα τὰ ἀνθρώπινα, τὸν ἔκαμεν ὡς ἐκ θαύματος ἕνωσιν αἰωνίαν. Συμφώνως μὲ τὰ δόγματα ἡ λογικὴ δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν συνέχισιν τοῦ γάμου καὶ μετὰ θάνατον ἀκόμη.

Ἀλλὰ ἐκτὸς πάσης ὑπερανθρωπίνης ἢ ὑπερκοινωνικῆς ἐπεμβάσεως, οὐδὲν ὑπάρχει τὸ δυνάμενον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παράτασιν ἑνώσεως, σκοπούσης τὴν συμβίωσιν δύω προσώπων, διότι οὐδὲν δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐκμηδένισιν τοῦ ἀτόμου, τὴν ἀπάρνησιν τῆς θελήσεως, οὔτε ἡ ἑκουσία συγκατάθεσις.

«Ὁ γάμος, θὰ εἴπουν, δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἐκμηδένισιν τοῦ ἀτόμου. Ὄχι, ὅταν ὁ ἔρως εἶναι ἁρμονικός, διότι τὰ δύω πρόσωπα κάμνουν ἓν καὶ μόνον διὰ τῆς συμφωνίας τοῦ αἰσθήματος. Ὅταν αἱ καρδίαι των πάλλουν ἡνωμέναι, ὁ νόμος τῆς ἁρμονίας δύναται νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς στιγμιαίας διαφορὰς τοῦ πνεύματος ἢ τῆς ἰδιοσυγκρασίας. Ἀλλ' ὅταν οἱ δύω σύζυγοι γίνωνται μισητοὶ ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, ὅταν ἡ κοινὴ ζωὴ ἀποβαίνῃ ἀφόρητος, τότε ἡ συμβίωσις εἶναι ἡ χειροτέρα τῶν δουλειῶν.

«Ὁ νόμιμος χωρισμὸς ἐπανορθοῖ μέχρι σημείου τινὸς τὴν τοιαύτην τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτος ἢ μία ἀνειλικρινὴς συνομολόγησις μεταξὺ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ νόμου, ἥτις ὅμως ἀναγνωρίζει ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξαναγκάσῃ τις δύω ἐλεύθερα ὄντα νὰ τηρήτουν εἰς ὅλην των τὴν ζωὴν τοὺς ὅρκους, οὓς ἀντήλλαξαν μίαν ἡμέραν . . . .

«Οὕτω ὁ γάμος ἀπαλλασσόμενος τοῦ ἀπολύτου καὶ τοῦ ὑπερβαίνοντος λαμβάνει μὲ τὸν καιρὸν τὸν ἀόριστον χαρακτῆρα ὅστις,ἁρμόζει εἰς τὰ αἰσθηματικὰ πράγματα καὶ παύει νὰ ἀντιτάσσεται πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῶν συζύγων, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶναι πάντοτε κύριοι τῆς θελήσεώς των καὶ οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς θὰ φθάσουν εἰς τὴν ἠθικὴν πρόοδον, εἰς ἣν φθάνουν μόνον ὄντα αὐτοδιοικούμενα καὶ φέροντα τὴν εὐθύνην τῶν ἰδίων των πράξεων.....

«Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ μεταξὺ τῶν συζύγων οἰκονομικὰ ζητήματα, τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου πρέπει νὰ εἶναι συναλλαγματικὸν καὶ αὐθεντικόν, καὶ νὰ ὑποχρεώνῃ εἰς ἀμοιβαίας εὐθύνας καὶ δικαιώματα ὄχι μόνον μεταξύ των, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τῆς κοινωνίας ἀκόμη.

«Ἐννοεῖται ὅτι,ὅπως αἱ εὐθύναι αὗται εἶναι πραγματικαί, ἀνάγκη αἱ γυναῖκες νὰ παύσουν ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρῶνται ἀνήλικες ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ νόμου καὶ οὕτως ἕκαστος τῶν συζύγων δικαιοῦται νὰ διαθέτῃ ὅ,τι τοῦ ἀνήκει καὶ μόνον ὅ,τι τοῦ ἀνήκει.

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Φυσικὸν ἦτο ὁ Ρενὰν νὰ ὡμίλησεν εἰς τὴν Παρθένον τῆς Ἀκροπόλεως ὡς πρὸς Παναγίαν καὶ οἱ λόγοι του νὰ ἦσαν μία προσευχὴ εἰδωλολάτρου καὶ χριστιανοῦ μαζῆ, καὶ νὰ ἀπέπνεαν τὸ μεγαλεῖον τοῦ μυστικιστοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ θετικοῦ φιλοσόφου.

Φυσικὸν ἦτο ἐπίσης ἡ κ. Ἰουλιέττα Ἀδὰμ νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται αἱ γυναικεῖαι ψυχαὶ διὰ τὰ ἀπείρως μεγάλα καὶ τὰ ἀπείρως ὡραῖα πράγματα καὶ ἀντὶ κάθε προσευχῆς ὑψηλῆς καὶ πολυσημάντου νὰ ξεφυλλίσῃ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ ἀθάνατα μάρμαρα τοῦ κάλλους ἓν ἄνθος λευκόν, εἰς τὰ πέταλα τοῦ ὁποίου ἔπλεξε τὸν ὕμνον τῆς ὡραίας καὶ μεγάλης ἀγάπης της πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Τὸν ὕμνον της αὐτὸν ἔστειλε πρὸς δημοσίευσιν καὶ εἰς τὴν πατρίδα τῆς καταγωγῆς της καὶ εἰς τὴν πατρίδα τῆς ἐκλογῆς της καὶ τὸν δημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον, ὡς ἀποχαιρετισμὸν ἀγάπης πρὸς τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Γαλλὶς συγγραφεὺς ὀφείλει τὰς ὡραιοτέρας ἐμπνεύσεις της.

»Δὲν ἠμποροῦσες νὰ εἶσαι ἡ ταπεινὴ Μαργαρίτα, ποῦ οἱ ἄγγελοι τοῦ Ἑρμοῦ σπέρνουν ἐπάνω στοὺς δρόμους,ποῦ χρησιμεύουν στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ ἐμπορεύωνται.

»Δὲν ἠμποροῦσες νὰ εἶσαι ἀκόμη ἡ ὑπερήφανη καὶ ἀλαζονικὴ μαργαρίτα, ποῦ ἀνακατώνεται μέσα στὰ ὥριμα στάχυα, μὲ τὸ λουλούδι τὸ ὅμοιο πρὸς τὴ γαλάζια σκέπη ποῦ ὁ Ζεὺς ρίχνει ἐπάνω στὴ γῆ καὶ τὴν παπαροῦνα τὴν κατακόκκινη, ποῦ νομίζεις σαλπίζει στοὺς ἀνθρώπους ὅτι ἐγγίζει τὸ θέρισμα.

»Εἶσαι τὸ λευκὸ καὶ ἁγνὸ λουλοῦδι ποῦ ἀνθίζεις μέσα στὰ ἐρείπια τὰ μαρμάρινα τοῦ ναοῦ τῆς Θεᾶς τῆς Ἰδέας.

»Χαμογελᾷ τὸ στόμα σου τὸ χρυσωμένο, διότι σὲ κάθε ἐποχὴ ξαναγεννιέσαι μέσα στὴν ἐλπίδα νὰ ὀδῆς τοὺς στύλους τοὺς πεσμένους τοῦ Παρθενῶνος, νὰ ξανασηκωθοῦν.

»Ἡ ὠμορφιά σου εἶνε ὠμορφιὰ ἀττικὴ καὶ μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ κανένας τὸ ὄνομα, ποῦ οἱ ἄνθρωποι ἔκαμαν χυδαῖο, ἀλλὰ ποῦ ἐθεοποίησε ἡ Ἑλλὰς : Ἀνελογία !

Μὲ στήλη ἰονικὴ μοιάζει τὸ κλωνί σου καὶ τὰ φύλλα σου ἔχουν τὸ σχέδιο τὸ φτερωτὸ ποῦ στολίζουν τὰ ἐπιστύλιά της.

»Σὲ ἔκοψα καὶ σὲ πῆρα στὰ χέρια μου· σ' ἐρώτησα, μαργαρίτα τῆς Ἀκροπολεως, πόσο ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα. Ἕνα πρὸς ἕνα ἐξεφύλλισα τὰ πέταλά σου.

»Καὶ σὰν νὰ εἶχες περάσει ἐπάνω σὲ Ζεφύρου πτερὰ, τὴν πεδιάδα τῆς Ἐλευσῖνος τὴν ἀνθισμένη ἀπὸ μιγδαλιές.

»Καὶ νὰ εἶχες μυηθῇ στὰ μυστήριά της, ἐδιάβασες μέσα στὴν καρδιά μου, ἄφησες μέσα στὰ δάχτυλά μου τὸ τελευταῖο πέταλό σου, καὶ αὐτὸ μοῦ ἀπήντησε :

»—Ναί· τὴν ἀγαπᾷς τὴν Ἑλλάδα μὲ λαχτάρα τὴν ἀγαπᾷς.

Ἰουλιέττα Ἀδάμ.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

— Ἀλλ' εἴμεθα θαυμάσια ἐδῶ, εἶπεν ἐνθουσιασμένη. Σᾶς εὐχαριστῶ διότι μὲ ἐφέρατε, ὡς σᾶς εὐχαριστῶ διότι μὲ ἐκάματε νὰ χορεύσω τόσον καλά. Εἶσθε ὁ τελειότερος χορευτὴς τοῦ κόσμου. Ἐὰν ἤρχεσθε εἰς τὴν Ἀμερικὴν αἱ χορεύτριαί μας θὰ σᾶς συνερίζοντο.

— Εἶναι ὁ τελευταῖος χορός, τὸν ὁποῖον χορεύω, εἶπεν ὁ Κώστας.

Κρῖμα, εἶπεν ἡ Ἄννα. Ὥστε δὲν θὰ χορεύσωμεν ὅλους τοὺς χοροὺς ἀπόψε μαζῆ ὡς εἴχαμεν συμφωνήσει ;

— Ὄχι, δὲν πρέπει Διατί νὰ σᾶς κομπρομεντάρω περισσότερον ; Αὔριον ὅλος ὁ κόσμος θὰ σᾶς νομίζῃ φίλην μου, ἴσως κάτι περισσότερον . . . .

Ἀλλ' εἶσθε φίλος μου, εἶπεν ἡ κόρη εἰλικρινέστατα, εἶσθε ἐκ τῶν ὀλίγων ἀνδρῶν τῶν ὁποίων ἡ φιλία μὲ θέλγει, μὲ εὐχαριστεῖ, μὲ συγκινεῖ.

Ὁ Κώστας ἠσθάνθη τὸ αἷμά του νὰ κτυπᾷ εἰς τὰ μηνίγγιά του μὲ τόσον πυρετόν, ὥστε ἐφοβήθη μήπως θὰ ἐπάθαινε συμφόρησιν. Διὰ νὰ κρατηθῇ, διὰ νὰ κρατήσῃ τὰ χέρια του, τὰ ὁποῖα ἀκουσίως του ἐτείνοντο εἰς ὑπέρτατον ἐναγκαλισμὸν ἀγάπης, ἐδέησε νὰ καταβάλῃ μεγάλον ἀγῶνα. Ἔκαιεν ὅλος. Ἡ γλῶσσά του εἶχε ξηρανθῆ τόσον, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ οὔτε λέξιν. Ἕνα κάθισμα ψάθινον εὑρίσκετο ἐκεῖ ἀπ' ὀπίσω του καὶ ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς αὐτὸ ὡς βαρὺς ὄγκος.

Εἴσθε, δυστυχής, νομίζω, τοῦ εἶπεν ἡ κόρη καὶ λυποῦμαι πολὺ νὰ σᾶς βλέπω νὰ ὑποφέρετε.

Ἡ εὐτυχία τῆς Ἄννας ἐφαίνετο τόσον μεγάλη, κατ' ἀντίθεσιν μὲ τὴν ἰδικήν του δυστυχίαν, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἔκαμνεν ἱεροσυλίαν, καταστρέφων μὲ τὰς τρομερὰς ἀποκαλύψεις του τὴν γαλήνην τῆς ὡραίας ἐκείνης ψυχῆς. Ἠσθάνετο ὅτι ἡ Ἄννα ἤρχιζε νὰ τὸν συμπαθῇ, ὅτι ὑπέκυπτε καὶ αὐτὴ ἀσυναισθήτως ἴσως εἰς τὸ μοιραῖον ὅλων τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐγνώριζαν. Ἐὰν τῆς ὡμίλει διὰ τὸν ἔρωτά του καὶ ἐὰν ὡς ὑπωπτεύετο, ἡ καρδιά της δὲν ἦτο ἐντελῶς ἐλευθέρα, θὰ τὴν καθίστα προστατικὴν καὶ ἴσως ὅ,τι θὰ συνέβαινε μὲ τὸν καιρὸν μόνον μὲ τὴν ἔκφρασιν τοῦ σιωπηλοῦ πόνου του, δὲν θὰ συνέβαινε μὲ τὴν τρελλὴν ἐξομολόγησιν τοῦ πάθους του, τὴν ὁποίαν εὕρισκεν ὅπλον πολὺ κοινὸν διὰ κόρην τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἄννας. Ἔπειτα τοῦ ἤρχετο πάντοτε εἰς τὸν νοῦν ἡ φράσις της ἐκείνη : *μοῦ εἶπαν ὅτι οἱ ἄνδρες ἐδῶ εἶναι πολὺ ἐπιθετικοί*. Δὲν θὰ ἐξελάμβανεν ἴσως, τεχνικωτέραν τῶν κοινῶν ἐπιθέσεων τὴν ἰδικήν του;

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ἐτριγύριζαν εἰς τὸν νοῦν του τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὑπὸ τὴν ὡραίαν σεληνόλουστον νύκτα εὑρέθησαν μόνοι των εἰς τὸ ὀλόχρυσον ἐκεῖνο κλουβὶ τοῦ ἔρωτος, ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις διέλυσαν τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰ πρὸ ὀλίγων ὡρῶν σχέδιά του, ὡς ἡ πραγματικότης διαλύει τὰ τρελλὰ ὄνειρα.

Ἐσταύρωσε τὰ χέρια του, ἐστήριζε τὸ σῶμά του πρὸς τὸν ἐπίχρυσον στύλον, ὁ ὁποῖος ἐχώριζε τὴν θύραν ἀπὸ τὸν μικρὸν ἐξώστην, καὶ ὡς νὰ εὑρίσκετο πρὸ ἑνὸς νέου θεοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπεκαλύπτετο διὰ πρώτην φορὰν μέσα εἰς τὴν αἴγλην τῆς μυστηριώδους θρησκείας του, ὡς νὰ εὑρίσκετο εἰς χρυσοῦν βωμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπλανᾶτο ἀόριστον τὸ πνεῦμα ὑπερτάτων μυστηρίων, ταπεινὸς λάτρις, ζητῶν εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ψυχῆς τὸν ἐξαγνισμόν του, ἠτένιζε μὲ λατρείαν ἀλλὰ καὶ μὲ ὑπερτάτην ἐγκαρτέρησιν τὴν κόρην, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμνε τόσον νὰ ὑποφέρῃ, ἀλλὰ καὶ τόσον νὰ ἐντρυφᾷ εἰς τὸν πόνον του.

Ἡ Ἄννα συνεκινήθη ἀπὸ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην σιωπηλὴν λατρείαν. Ἡ Ἄννα ἠσθάνετο ὅλην τὴν μεγάλην ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐξέχυναν χωρὶς νὰ τὸ θέλουν τὰ πύρινα βλέμματα τοῦ ὡραίου ἐκείνου ἀνδρός. Καὶ μαζῆ μὲ τὰ ἰσχυρὰ ἀρώματα τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ εἰσέπνεε δι' ὅλων τῶν πόρων τοῦ σώματός της, ἐποτίζετο καὶ ψυχή της καὶ ὅλον τὸ εἶναί της τὴν πυρίνην φλόγα τῶν μα τιῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τόσους ἀγνώστους κόσμους τῆς ἀπε κάλυπταν, εἰς τόσα μυστήρια τῆς ψυχῆς καὶ τῶν αἰσθήσεω ὡς δύο ἥλιοι ἀγνώστων σραιρῶν τὴν ἔφεραν.

Καὶ διὰ τοῦτο ἀντὶ νὰ ὁμιλήσῃ ὁ Κώστας, ὡμίλησεν ἐ κείνη. Ἀντὶ αὐτὸς νὰ ἐξομολογηθῇ, ἡ κόρη κατελήφθη ἀπ ἕνα ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν νὰ εἰπῇ ὅ,τι ἠσθάνετο εἰς τ ἄνδρα ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τόσον τὴν ἠγάπα καὶ τόσον μὲ τ λατρείαν του αὐτὴν τὴν ἔκαμνεν εὐτυχῆ.

Ποτέ μου δὲν ἐχόρευσα τόσον ὡραῖα καὶ ποτέ μου δὲν ἠ μην τόσον εὐτυχής, ὅσον αὐτὴν τὴν στιγμήν. Αἱ Ἀθῆναι βε βαίως ἔμειναν πάντοτε ἡ πατρὶς τῶν ὡραίων πραγμάτω καὶ τῶν ὡραίων αἰσθημάτων καὶ τῶν ὡραίων ἰδανικῶν. Ἐδ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ οὔτε νὰ σκέπτεται, οὔτε νὰ αἰσθάνετα ὅπως ἀλλοῦ. Εἶναι ἡ πατρὶς τῶν ἐκπλήξεων τῆς ψυχῆς, ἡ ἦτο ἄλλοτε ἡ ἑστία τῶν ἐκπλήξεων τοῦ πνεύματος. Καὶ θ λετε νὰ σᾶς εἰπῶ ἕνα μυστικόν ; Μόνον ἐδῶ μοῦ φαίνεται ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ἀγαπηθῇ ἀληθινά Ε τὸν ἀέρα ὅπου ἀναπνέει κανείς, εἰς τὰ ὡραῖα πράγματα, τ ὁποῖα βλέπει, εἰς τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἀκούει εἰς τὰς κινήσεις τοῦ χοροῦ, εἰς τὰ βλέμματα καὶ εἰς τὰ πλέ ἁπλᾶ πράγματα αἰσθάνεται ὡς νὰ ὑπάρχῃ ἕνας ἰδιαίτερ σπινθὴρ ζωῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἠλεκτρίζῃ ὅλο καὶ ὅλα, ὁ ὁποῖος κάμνει τὰ ἄνθη νὰ χύνουν μεθυστικώτερ ἀρώματα καὶ τὰς ψυχὰς νὰ πετοῦν μέσα εἰς τὴν μυρωμένη αὐτὴν ζωὴν ὡς μέσα εἰς ἕνα αἰώνιον πτερύγισμα ἀγάπης.

Δὲν ἤμουν ποτέ ποιήτρια, εἶπεν, εὐθὺς ὡς ἀνέπνευσεν ὀ λίγον. Καὶ ἀπόψε μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἠμποροῦσα νὰ γράψ ὡραῖα πράγματα.

Καὶ ἐγώ ; εἶπεν ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἐσιώπησε φοβηθεὶς μήπως τὰ ἰδικά του λόγια ἀνακόψουν τὸν χείμαρρ ἐκεῖνον τῆς ὑπερπλημμυρούσης τὴν ψυχὴν της εὐτυχίας, ε τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ἔπλεε, λησμονήσας τὴν ἀ-ελπισί του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ κ. Πελβίδου, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναζ τήσει παντοῦ τὸν Κώστα μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς αἰθούσης τ χοροῦ ἀπομάκρυνσίν του, ἐφάνη ὠχρὰ ὄπισθεν τῆς σιδηρ στήλης καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς Ἄννας. Ὁ Κώστας δ τὴν εἶδεν, ἀλλὰ τὴν ἐμάντευσεν ὀπίσω του καὶ στεναχ μός, ὁ ὁποῖος ὡμοίαζεν ὀλίγον μὲ βρυχηθμὸν λέοντος μαστ γουμένου, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στῆθός του.

Ἦλθεν ἐκεῖ αὐτὴ ὡς ἡ ἐνσαρκωμένη ἁμαρτία του, ὡς ζωντανὸν σῶμα τῶν μυρίων ἐγκλημάτων τῆς ζωῆς του δ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ ὡραῖον ὄνειρον τῆς ἀγνῆς χαρ καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν κολασμένην πραγματικότητ Ἦτον ἐκεῖ ἡ ἀσελγὴς ἐκείνη γυναῖκα τῆς ἡδονῆς, τῆς ὁπ ας τὸ λάγνον καὶ κακὸν βλέμμα ἐμόλυνε τὴν ἁγιότητα τ ὡραίων αἰσθημάτων τῆς παρθένου, ἡ ὁποία ἐνέκλειεν εἰς εἶναί της κόσμους ὅλους δημιουργίας, νέας γενεὰς ὁλοκλήρω προωρισμένας διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀρετήν.

Ἦτο ἐκεῖ ἡ μαινὰς τοῦ πάθους, ἡ ἐρρινὺς τῶν σα κικῶν ἀσελγειῶν, τῆς ὁποίας ἡ θέα τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐπ γωνε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του. Καθὼς ἦτον ἡ φανταστ του ἐξημμένη, καθὼς ἦτο μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ὑπερτάτ

εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπολαύσει τὰς ὀλίγας ἐκείνας στιγμάς, ἡ αἰφνιδία ἐυφάνισις τῆς παλαιᾶς φίλης, τοῦ ἐφάνη ἐκεῖ ὡς σύμβολον καὶ ὡς μήνυμα τῆς μεγάλης καὶ ἀνεπανορθώτου καταστροφῆς τῆς ζωῆς του.

Ἡ κ. Πελβίδου ὠχρὰ καὶ μὲ ἐν βιασμένον μειδίαμα ἐζήτησε συγγνώμην, διότι τοὺς διέκοψε καὶ πρὶν καλά, καλὰ νὰ προφθάσῃ ἐκεῖνος νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ταραχῆς, εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Δεσποινίς, εἶπε τότε ὁ Κώστας, φοβούμενος τὴν ἀπεγνωσμένην ζηλοτυπίαν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τῆς ὁποίας ἡ σιωπὴ ἦτο πάντοτε ἡ μεγαλητέρα ἀπειλή· εἶναι καιρὸς νὰ σᾶς ἀφήσω ἐλευθέραν εἰς τὸν θαυμασμὸν ὅλου αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μὲ τὸν ἀτύγγνωστον ἐγωϊσμόν μου τόσην ὥραν τώρα σᾶς κρατῶ μακράν.

Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἄννα. Νομίζω ὅτι ἡ κ. Πελβίδου δυσηρεστήθη, διότι ἀφήσαμεν τὸν κόσμον της καὶ ὑποθέτω ὅτι θὰ μᾶς κατακρίνουν διὰ τὴν ἀπομόνωσίν μας ἐδῶ. Αὐτὸ δὲν εἶναι εἰς τὰς συνηθείας τοῦ τόπου. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅταν δυω ἄνθρωποι ἀρέσκωνται εἰς τὴν συντροφιὰν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου ἠμποροῦν νὰ μένουν μαζῆ ὅσον θέλουν, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς κατακρίνῃ. Ἐκεῖ ὅλοι μας ἔχομεν ἐμπιστοσύνην καὶ ὅλοι μας ἠξεύρομεν τι ὀφείλομεν καὶ εἰς τοὺς ἑαυτούς μας καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ὁ Κώστας τῆς εἶχε δώσει τὸ χέρι του καὶ τὴν διηύθυνε διὰ τῶν μυροβολημένων δρομίσκων τοῦ θερμοκηπίου εἰς τὴν τραπεζαρίαν, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν οἱ ἄλλοι χορευταὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ buffet καὶ ἐσκορπίζοντο εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τὸ καπνιστήριον, εἰς τὰ γραφεῖα. Οἱ ὀλιγώτεροι, μερικὰ μόνον ζεύγη ἀνομίου ἡλικίας, ὡς ἦτο ὁ Μεμιδὼρ μὲ τὴν Ἄνναν, διηυθύνοντο εἰς τὸ θερμοκήπιον. Μόνον οἱ ἀποχαιρετῶντες πλέον τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ εἰσπνεύσουν μαζῆ μετὰ ἀρώματα τῶν σπανίων ἐκείνων ἀνθέων καὶ ὀλίγον ἄρωμα ἀγνῆς νεότητος, νὰ δοκιμάσουν ἴσως διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν τύχην των, νὰ ἀναμετρήσουν τὴν γοητείαν, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσαν νὰ ἐξασκοῦν ἀκόμη εἰς τὴν γυναικεῖαν.

Ὁ Κώστας καὶ ἡ Ἄννα ἐστάθησαν παρὰ τὴν μεγάλην θύραν τῆς τραπεζαρίας καὶ ἠκολούθουν μὲ τὰ βλέμματα τὴν παρέλασιν τῶν μετρημένων αὐτῶν ζευγῶν. Ἀλλ' οὔτε οἱ ἄνδρες, οὔτε αἱ γυναῖκες ἦσαν εὔθυμοι, ζωηροὶ ἢ τοὐλάχιστον ἐφαίνοντο εὐχαριστημένοι.

Ἡ Ἄννα ἔκαμε μεγαλοφώνως τὴν σκέψιν, ὅτι οἱ Ἕλληνες διεσκέδαζαν μὲ τὴν σοβαρότητα τῶν Ὀλυμπίων καὶ ὅτι ἴσως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κληρονομικότητα ἔπρεπε νὰ ἀποδοθῇ ἡ αὐστηρότης τῆς μορφῆς των, ἡ ὁποία ἦτο πάντοτε δεῖγμα τῆς ἐπισήμου καταγωγῆς.

Ἀλλὰ πλὴν τῆς σκέψεως αὐτῆς καὶ ἄλλαι σκέψεις συνωθοῦντο εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Ἄννας. Εὕρισκεν ὅτι αἱ Ἑλληνίδες δὲν εἶναι ἀρκετὰ εὐσταλεῖς, ἀρκετὰ παραστατικαί, ὡς εἶχε πάντοτε φανταασθῆ τὰς γυναῖκας τῆς ἀρχαιότητος. Καμμία, μὰ καμμία, δὲν εἶχε τὸ σῶμα τὸ εὔτονον, μὲ τὸ πλατὺ στέρνον καὶ τὴν μέσην τὴν ἰσχυρὰν ὡς κορμὸν εὔπλαστον δένδρου, τὸ σῶμα τῶν τορνευτῶν, ἐξ ὅσων ἐπέρασαν ἀπ' ἐμπρός της καὶ ἀπαραμίλλων γραμμῶν καὶ τοῦ ὑπερτάτου κάλλους τῆς σφριγώσης ζωῆς, τὸ ὁποῖον ὀλίγας ἡμέρας πρωτήτερα εἶχε θαυμάσει εἰς τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου τοῦ Λούβρου τῶν Παρισίων. Τὰ πρόσωπα ἦσαν εὔμορφα, ἔξυπνα συχνὰ καὶ πολὺ ἐκφραστικά. Ἀλλὰ τὰ σώματα τὰ κλωστένια, αἱ δακτυλιδωταὶ ζῶναι καὶ αἱ στεναὶ ὡς ξύλινοι λαγόνες καὶ τὰ στέρνα τὰ βαθουλωτά, τὰ χωνευμένα τῆς ἐφαίνοντο ὡς ἡ τελευταία λέξις τῆς ἐξαντλήσεως τῆς ὡραίας φυλῆς τοῦ παρελθόντος, τῆς ἐφαίνοντο ὡς ἓν κακὸν προμήνυμα διὰ τὰς γενεὰς τοῦ μέλλοντος

Ὄχι ὅτι ἔλειπαν αἱ εὔσαρκοι γυναῖκες ἀπὸ τὴν συνάθροισιν ἐκείνην· ὑπῆρχαν αἱ παχύλικες, αἱ ὥριμοι, αἱ μεταξὺ τῶν σαράντα καὶ πενῆντα ἐτῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ δυσκολίαν εἶχαν οἰκονομήσει τοὺς ὄγκους τοῦ στήθους, καὶ τὰ ὑπερσαρκώματα τῆς ὠμοπλάτης, καὶ τὴν λιπαρὰν ἀναίδειαν τῶν βραχιόνων, οἱ ὁποῖοι μεταβάλλονται εἰς ἀμόρφους μηρούς. Ἀλλὰ τὸ πάχος τὸ πλαδαρὸν τῆς ὡρίμου ἡλικίας ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν χρησιμεύει, πλέον διὰ τὴν ὑγιᾶ γονιμότητα καὶ δὲν κάμνει τὸ σῶμα εὐσταλές, καταστρέφει κάθε ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν, κάθε εὐκαμψίαν καὶ ἐλαστικότητα τῶν κινήσεων.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΙΑΤΡΟΙ ΕΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

Ἡ Ἑλβετία εἶναι ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν συρρέουν κατὰ προτίμησιν αἱ φοιτήτριαι τῆς ἰατρικῆς ὅλης τῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τοῦ 1864 αἱ πόλεις Βασιλία, Λωζάνη, Βέρνη καὶ Ζυρίχη ἔχουν ἀνοίξει τὰς πύλας τῶν Πανεπιστημίων των εἰς τὰς γυναῖκας. Ἡ Γενεύη μόνον ἀπὸ τοῦ 1876.

Ἀρχικῶς αἱ πρῶται φοιτήτριαι ὑπῆρξαν Ρωσσίδες, μετ' αὐτὰς δὲ συνέρρευσαν ἐκεῖ Γερμανίδες, Ἀγγλίδες καὶ Ἀμερικανίδες. Ὀλίγαι Ἑλβετίδες καὶ ἀκόμη ὀλιγώτεραι Γαλλίδες.

Αἱ πρῶται ἐγγραφεῖσαι ἦσαν δύω Ρωσσίδες, αἱ δες Σουσκώφ καὶ Κοχιβάρεφ. Τόση ὑπῆρξεν ἡ συρροὴ τῶν ξένων φοιτητριῶν εἰς τὰ Ἑλβετικὰ Πανεπιστήμια, ὥστε κατὰ τὸ 1899 μόνον ἡ ἰατρικὴ σχολὴ τῆς μικρᾶς πόλεως Ζυρίχης ἠρίθμει ἑξῆντα πέντε φοιτητρίας.

Φυσικὸν εἶναι ἀρκεταὶ γυναῖκες ἰατροὶ νὰ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμά των εἰς ὅλας τὰς Ἑλβετικὰς πόλεις, μεταξὺ δ' αὐτῶν μία χειροῦργος ἡ δεσποινὶς Chempendal εὑρεθεῖσα εἰς Παρισίους κατὰ τὴν τελευταίαν Ἔκθεσιν, κατώρθωσε νὰ σώσῃ πολλοὺς ἐκ τῶν καταπατηθέντων ὑπὸ ἐκτροχιασθέντος ἠλεκτρικοῦ βαγονίου διὰ τῆς ἐγκαίρου ἰατρικῆς συνδρομῆς της. Τελευταίως ἡ ἰατρικὴ Ἀκαδημία τῆς Γενεύης ἐξέχθη μεταξὺ τῶν ὑφηγητῶν της ἰατρῶν δύω γυναῖκας. Ἐπίσης κατὰ τὸ 1897 ἡ δις Alice Rodrigues νεαρὰ διδάκτωρ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔδωκεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γενεύης σειρὰν ἐπιστημονικῶν διαλέξεων ἐπὶ τῆς εὐαισθησίας τῶν φυτῶν. Ἄλλη διδάκτωρ ἡ δις Eda Wall ἔδωκε σειρὰν μαθημάτων ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς χημείας. Ἐσχάτως ἀπέθανεν εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς Βέρνης ἡ κ. Λουΐζα Λέντζ, ἡ ὁποία ἐκληροδότησεν ὅλην της τὴν περιουσίαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Βέρνης, ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅπως ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῆς παρέχωνται ὑποτροφίαι εἰς τὰς πτωχὰς νεάνιδας, αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦν νὰ σπουδάσουν τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν χημείαν.

Γυναῖκες ἰατροὶ ἐν Κορέᾳ.

Ἐσχάτως διωρίσθη αὐτοκρατορικὴ ἰατρὸς ἐν Κορέᾳ ἡ μὶς Ella Scarlet θυγάτηρ τῆς λαίδης Abinger, ἥτις καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά της. Ἡ νέα διδάκτωρ ἔκαμε τὰς ἰατρικὰς σπουδάς της εἰς τὴν ἀποικιακὴν ἰατρικὴν σχολὴν τοῦ Λονδίνου.

Διὰ πρώτην φορὰν τὴν 14ην Μαΐου κυρία ἰθαγενὴς ἐκ Κορέας ἔλαβεν ἐν Ἀμερικῇ δίπλωμα ἰατροῦ. Ἡ ἰατρὸς Ἐσθὴρ Kim-Pak ἐκ Κορέας εἶναι μεταξὺ τῶν ἀρίστων πτυχιούχων τοῦ ἰατρικοῦ κολλεγίου τῆς Βαλτιμόρης. Εἶχεν ἔλθει πρὸ ἐτῶν μετὰ τοῦ συζύγου της, νεώτατοι καὶ οἱ δύω καὶ ἀποφασισμένοι νὰ σπουδάσουν τὴν ἰατρικὴν καὶ ἐπανερχόμενοι μετὰ ταῦτα εἰς τὴν πατρίδα των νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς ὑγιεινῆς τῶν συμπολιτῶν των.

Ὁ σύζυγος ἀπέθανε πρὶν ἢ ἴδῃ τὸ ὄνειρόν του πραγματοποιημένον. Ἀλλ' ἡ σύζυγός του εὗρε παρηγορίαν εἰς τὴν μελέτην καὶ εἰργάσθη τόσον, ὥστε νὰ ἀναπληρώσῃ καὶ ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον

(Haryett Fontanges).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἀμαλία πριγκήπισσα τῆς Saxe-Weymar καταγομένης ἐξ ἐπιφανοῦς Ἰταλικοῦ οἴκου. Δεκαεπταέτις ὑπανδρεύθη τὸν δοῦκα τῆς Σαξονίας κατὰ τὸ 1756. Δύω ἔτη μετὰ τὸν γάμον της ὁ σύζυγός της ἀπέθανε καὶ δέκα ἐννέα μόλις ἐτῶν ἀνέλαβεν αὐτὴ τὴν διοίκησιν τοῦ δουκάτου της. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ συμβάντος τότε ἑπτακετοῦς πολέμου διῴκησε τόσον καλῶς, ὥστε αἱ ἐκ τοῦ πολέμου ζημίαι ἐκαλύφθησαν ἐκ τῆς καλῆς οἰκονομικῆς διαχειρήσεως τοῦ πλούτου τῆς χώρας. Τὸ δημόσιον ταμεῖον ἤνθει, χωρὶς ὁ λαὸς νὰ ἐπιβαρυνθῇ μὲ φόρους καὶ ἡ δυστυχία, ἐξ ἧς ἔπασχε τότε ὅλη σχεδὸν ἡ Γερμανία δὲν ὑπερέβη τὰ ὅρια τοῦ κράτους τῆς νεαρᾶς πριγκηπίσσης Μετὰ τὴν τοιαύτην οἰκονομικὴν ἀποκατάστασιν τῆς χώρας της εἰργάσθη καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτῆς ἀνάπτυξιν. Ἔκαμεν οἰκείους καὶ φίλους τοὺς μᾶλλον διακεκριμένους ποιητὰς καὶ φιλολόγους τῆς χώρας της, ἵδρυσε μεγαλοπρεπὲς θέατρον καὶ κατέστησε τὸ Δουκάτον της πνευματικὸν κέντρον, εἰς τὸ ὁποῖον συνέρρεαν ὅλοι οἱ σοφοὶ καὶ οἱ καλλιτέχναι τῆς Γερμανίας.

Διῴκησε τὴν Σαξονίαν ἐπὶ 17 ἔτη καὶ ὅταν παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐνηλικιωθέντα διάδοχόν της, οὗτος ὑπερηφανεύετο νὰ λέγῃ ὅτι τὸ Δουκάτον του ὤφειλε τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν πνευματικὴν δόξαν του εἰς τὴν Ἀμαλίαν. Αὐτὴ πρώτη διέταξε νὰ παρασταθῶσιν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου της τὰ ἔργα τοῦ Goethe, ὡς ἀνέδειξε διὰ τῆς προστασίας της τὰς ἐπιφανεστέρας μουσικὰς δόξας τῆς ἐποχῆς της. Ὅταν ἀπεστύρθη τοῦ θρόνου ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὴν πατρίδα της. Ἐκεῖ ὁ ζῆλός της ὑπὲρ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν ἐξήφθη περισσότερον καὶ ἀρωσιώθη ἔκτοτε μετὰ μεγαλητέρου φανατισμοῦ εἰς ὅλους, ὅσοι ἄποροι καὶ ἄγνωστοι εἰργάζοντο εἰς τελειοποίησιν τῶν κλάδων τούτων. Ἡ πτωχία τούτων ἦτο δι' αὐτὴν ἰδιαίτερος τίτλος συστάσεως Ὅταν ἀπέθανε κατὰ τὸ 1807 οἱ σοφοὶ ὄχι μόνον τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης ὅλης ἔκλαυσαν τὸν θάνατόν της.

Ἀμάλθεια, Σίβυλλα ἡ παρουσιάσασα εἰς Ταρκουῖνον τὸν Ὑπερήφανον τὰ ἐννέα βιβλία τῶν προφητειῶν της ἐπὶ τῆς τύχης τῆς Ρώμης. Ὁ Ταρκουῖνος ἠγόρασε τρία ἐξ αὐτῶν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐσυμβουλεύθη τὸν χρησμόν. Δύο πατρίκιοι διωρίσθησαν ἵνα φυλάττουν τὰ βιβλία ταῦτα καὶ πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν τὰ ἐνέκλεισαν ἐντὸς μαρμαρίνου κιβωτίου καὶ τὰ ἐτοποθέτησαν ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ Καπιτωλίου. Τὰ βιβλία ταῦτα συνεβουλεύοντο καθ' ὅλας τὰς ἐθνικὰς συμφορὰς τῆς Ρώμης καὶ τὰ διετήρησαν μέχρι Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, ὁπότε ἐκάησαν παρὰ τοῦ Στειλίχονος. Ὁ Servatius Gallaeus ἐδημοσίευσεν εἰς Amsterdan τὸ 1618 τοὺς Σιβυλλιακοὺς τούτους χρησμοὺς μετὰ τῶν ἀπαραιτήτων ἑρμηνειῶν των. Μεταξὺ αὐτῶν εὑρίσκονται προφητεῖαι ἀναφερόμεναι εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν σωμάτων, εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ εἰς τὰ μαρτύρια τῆς Κολάσεως

Ἑλένη Γεωργιάδου.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΩΝ ΡΑΠΤΩΝ

Μία μεγάλη ἀπεργία τῶν ἐργατίδων καὶ ἐργατῶν τῆς ραπτικῆς τῶν ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων ἐνδυμάτων διωργανώθη κατ' αὐτὰς ἐνταῦθα. Ἡ ἀπεργία αὕτη παρουσιάζει τὸ ἀσύνηθες φαινόμενον τῆς πλήρους καὶ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν συνεννοήσεως τῶν δύω φύλων. Οὐδέποτε ἀδελφότης μ ταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργατίδων ὑπῆρξε τόσον τελεία. Αἱ συναθροίσεις εἶναι μικταί, οἱ ρήτορες ἄνδρες καὶ γυναῖκες διαδέχονται ἀλλήλους εἰς τὸ βῆμα, τῶν συνεδριῶν προΐστανται ἀδιακρίτως ἄλλοτε ἄνδρες καὶ ἄλλοτε γυναῖκες καὶ ἐννοήθη ἐπὶ τέλους ὅτι τὰ ζητήματα τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας, τῆς ἐργασίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς προόδου δὲν εἶναι ζητήματα φύλων, ἀλλὰ γενικά.

Ἄλλως τε ἡ παρουσία γυναικῶν συνετέλεσε βεβαίως, ὅπως ἡ ἀπεργία αὕτη, ἡ κινήσασα δικαίως τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν Παρισινῶν, διεξάγεται μετὰ τόσης μετριότητος καὶ ἡσυχίας. Ἡ εὐεργετικὴ ἐπενέργεια τῆς γυναικὸς γίνεται αἰσθητὴ παντοῦ, ὅπου αὕτη ἔχει τὴν θέσιν της ὡς ἴση πρὸς ἴσους. Αἱ ἄλλαι συντεχνίαι θὰ λάβουν ἐν καλὸν παράδειγμα ἀπὸ τὴν συντεχνίαν τῶν ραπτῶν καὶ θὰ ἐννοήσουν ὅτι ἔχουν συμφέρον νὰ ἐξεγείρωνται ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν γυναικῶν διὰ τὴν διεκδίκησιν τοῦ δικαίου των.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὀφείλουν νὰ συμβαδίζουν ἐν πᾶσι, νὰ συμμερίζωνται τοὺς κόπους, τὰς ἀθλιότητας καὶ τοὺς κινδύνους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν ἐν τῷ δικαίῳ ἀνακούφισιν. Ὄχι προνόμια διὰ τὰς γυναῖκας, ἀλλ' οὔτε διὰ τοὺς ἄνδρας Ἡ ἐργασία πρέπει νὰ κατανέμεται μὲ δικαιοσύνην καὶ νὰ ἀνταμείβεται ἐπίσης. Πᾶν ἐπάγγελμα καὶ πᾶσα ἐργασία ἀνάλογος μὲ τὴν ἰδιοφυίαν καὶ τὰς δυνάμεις της πρέπει νὰ τῆς εἶναι ἐλευθέρως προσιτή. Εἶναι πλέον καιρὸς

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ

Τὸ παρελθὸν θέρος εἶχα ἐνοικιάσει μίαν μικρὰν ἐξοχικὴν οἰκίαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα καὶ ἐπήγαινα καὶ ἐκοιμώμην ἐκεῖ κάθε βράδυ. Μετά τινας ἡμέρας ἐγνωρίσθην μὲ ἕνα ἐκ τῶν γειτόνων μου, ἄνθρωπον τριάντα ἕως σαράντα ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ περιεργότερος τύπος ἀπὸ ὅσους εἶχα ἕως τότε γνωρίσει. Ἦτο ἕνας γέρων βαρκάρης, ὁ ὁποῖος ἠγάπα ὑπερβολικὰ τὸ ἔργον του, πάντοτε πλησίον τοῦ νεροῦ, πάντοτε ἐπὶ τοῦ νεροῦ, πάντοτε ἐντὸς τοῦ νεροῦ. Βεβαίως θὰ ἐγεννήθη μέσα εἰς πλοῖον καὶ εἰς πλοῖον θ' ἀποθάνῃ.

Μιὰ βραδειὰ, ἐνῷ ἐπερπατούσαμεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, τοῦ ἐζήτησα νὰ μοῦ διηγηθῇ κανὲν ἀνέκδοτον τῆς ναυτικῆς ζωῆς του. Ἀμέσως ὁ καλός μου σύντροφος ἐνθουσιάζεται, γίνεται εὔγλωττος· σχεδὸν ποιητής, εἶχε εἰς τὴν ψυχήν του ἕνα μεγάλο πάθος, πάθος ἀληθινόν : τὸν ποταμόν.

— Ἀ ! μοῦ εἶπε, πόσας ἀναμνήσεις ἔχω ἀπὸ αὐτὸν τὸν ποταμόν, τὸν ὁποῖον βλέπεις νὰ τρέχῃ πλησίον μας ! Σεῖς οἱ κάτοικοι τῆς ξηρᾶς δὲν ἠξεύρετε τί εἶνε ὁ ποταμός. Ἀλλ' ἀκούσατε ἕνα ψαρὰ νὰ προφέρῃ τ' ὄνομά του ; Δι' αὐτὸν εἶνε πρᾶγμα μυστηριῶδες, βαθύ, ἄγνωστον, ὁ τόπος τῶν θαυμάτων καὶ τῶν φαντασμαγνωριῶν, ὅπου βλέπει τὴν νύκτα πράγματα ἀνύπαρκτα, ὅπου ἀκούει ἤχους, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζει διόλου, ὅπου τρέμει χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ διατί, ὅπως ὅταν περνᾷ ἀπὸ νεκροταφεῖον, καὶ πράγματι εἶναι τὸ φοβερώτερον νεκροταφεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει διόλου τάφους.

Ἡ γῆ εἶνε περιωρισμένη διὰ τὸν ψαρὰν καὶ εἰς τὴν σκιὰν ὅταν δὲν εἶνε σελήνη, ὁ ποταμὸς εἶνε ἀπεριόριστος. Ἕνας ναύτης δὲν αἰσθάνεται τὸ αὐτὸ διὰ τὴν θάλασσαν. Εἶνε πολὺ συχνὰ σκληρὰ καὶ κακή, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ φωνάζει, οὐρλιάζει, εἶνε πιστὴ ἡ μεγάλη θάλασσα, ἐνῷ ὁ ποταμὸς εἶνε σιωπηλὸς καὶ ὄπουλος, δὲν θορυβεῖ, τρέχει πάντοτε χωρὶς θόρυβον καὶ ἡ αἰωνία αὐτὴ κίνησις τοῦ τρέχοντος νεροῦ εἶνε τρομερωτέρα δι' ἐμὲ ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ. Καὶ νομίζω ὅτι αἱ ἱστορίαι, τὰς ὁποίας διηγοῦνται τὰ λεπτὰ κολάμια μὲ τὴν μικρὰν φωνὴν των τὴν τόσον γλυκεῖαν εἶνε φρικωδέστεραι ἀπὸ τὰ πένθιμα δράματα, τὰ ὁποῖα διηγοῦνται τὰ οὐρλιάσματα τῶν κυμάτων.

Ἀλλ' ἀφοῦ μοῦ ζητεῖτε μίαν ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις μου θὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα παράξενον συμβὰν τὸ ὁποῖον μοῦ συνέβη πρὸ δέκα σχεδὸν ἐτῶν.

Κατοικοῦσα ὅτως καὶ τώρα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρᾶς Lafon, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε πλέον βαρκάρης ὁ Louis Brenet, κατοικοῦσε εἰς τὸ χωρίον C. . . δύο λεύγας μακρότερα· ἐγευματίζαμεν καθ' ἑκάστην μαζῆ εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς τὴν ἰδικήν μου. Μίαν ἑσπέραν ἐνῷ ἐπέστρεφα κατάμονος καὶ ἀρκετὰ κουρασμένος ἐστάθηκα ὀλίγα λεπτὰ διὰ ν' ἀναπνεύσω πλησίον στὰ καλά μας, διακόσια μέτρα περίπου πρὸ τῆς γεφύρας τοῦ σιδηροδρόμου. Ἦτο θαυμάσιος καιρός· ἡ σελήνη ἔλαμπεν, ὁ ποταμὸς ἐπίσης, ὁ ἀέρας ἦτο ἥσυχος καὶ γλυκύς, ἡ ἡσυχία αὐτὴ μὲ ἐνθουσίαζε, ἐσκέφθην ὅτι θὰ ἦτο καλὰ νὰ καπνίσω μίαν πίπα εἰς αὐτὸ τὸ μέρος· τὴν σκέψιν διεδέχθη τὸ ἔργον καὶ ἔρριψα τὴν ἄγκυραν εἰς τὸν ποταμόν.

Ἡ βάρκα ἡ ὁποία ἀκολουθοῦσε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἐξηκολούθησε νὰ πλέῃ ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη καὶ ἔπειτα ἐστάθη· ἐκάθησα εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος ὅσον ἠδυνάμην πλέον ἀναπαυτικά. Δὲν ἠκούετο τίποτε, ὁ ποταμὸς ἦτο τελείως ἥσυχος, ἀλλ' ἠσθάνθην ὅτι ἤμουν συγκεκινημένος ἀπὸ τὴν παράδοξον αὐτὴν σιωπὴν ἡ ὁποία μὲ περιετριγύριζε. Αἴφνης πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος ἤκουσα τὸ κόσμα ἑνὸς βατράχου. Ἐφρίκιασα : ἐσιώπησε, δὲν ἤκουσα πλέον τίποτε καὶ ἀπεφάσισα νὰ καπνίσω ὀλίγον διὰ νὰ διασκεδάσω. Ἂν καὶ ἤμουν καλὸς καπνιστὴς δὲν ἠδυνήθην τὴν ἑσπέραν ἐκείνην νὰ τελειώσω τὴν πίπαν μου. Ἤρχισα νὰ τραγουδῶ, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς μου ἦτο ἐνοχλητικός, τότε ἐξηπλώθην εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου μου καὶ ἐκύτταξα τὸν οὐρανόν. Ὀλίγον καιρὸν ἔμεινα ἥσυχος, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον αἱ ἐλαφραὶ κινήσεις τῆς βάρκας μου μὲ ἐνοχλοῦσαν. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζα ὅτι ἔκαμνα ἀποτόμους κινήσεις ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν ἄλλην, ἔπειτα ὅτι ἀόρατος δύναμις τὴν ἔτυρεν σύχως εἰς τὸ βάθος τοῦ νεροῦ καὶ ἔπειτα τὴν ἐσήκονε διὰ νὰ τὴν ἀρήσῃ νὰ ξαναπέσῃ. Ἐνόμιζα ὅτι εὑρισκόμην εἰς τὸ μέσον τρικυμίας, ἤκουσα θορύβους πέριξ μου, ἠγέρθην : τὸ νερὸ ἔλαμπε, τὸ πᾶν ἦτο ἥσυχον.

Ἐννόησα ὅτι ἤμουν ταραγμένος καὶ ἀπεφάσισα νὰ φύγω. Ἐτράβηξα τὴν ἄλυσίδα, ἡ βάρκα ἤρχισε νὰ κινῆται, ἔπειτα ἠσθάσθην μίαν μεγάλην ἀντίστασιν, ἐτράβηξα μὲ περισσοτέραν δύναμιν ἡ ἄγκυρα δὲν ἐκινεῖτο· κάποιο εἶχε καρφωθῆ εἰς τὸ βάθος τοῦ νεροῦ καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν σηκώσω, ἐπανήρχισα τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ ματαίως. Ἐκάθησα ἀπογοητευμένος καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτωμαι τὴν θέσιν μου, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ καλὸς ἐσκέφθην ὅτι δὲν θὰ ἀργήσω νὰ συναντήσω κανένα ψαρά, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρχετο εἰς βοήθειάν μου. Ἡ σκέψις αὐτὴ μὲ καθησύχασεν· ἐκάθησα καὶ ἤρχισα νὰ κα-

πνίζω ἐκ νέου τὴν πίπαν μου. Εἶχα μαζῆ μου μία μπουτίλια ροῦμι, ἔπια δύο-τρία ποτηράκια καὶ ἐγέλασα μὲ τὴν θέσιν μου.

Αἴφνης ἤκουσα ἕνα μικρὸ κτύπημα εἰς τὴν βάρκα μου, ἐσηκώθηκα κατατρομαγμένος καὶ κρύος ἱδρώς· μὲ περιέλουσε ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια· Ὁ κρότος αὐτὸς προήρχετο βέβαια ἀπὸ κανένα ξύλο τὸ ὁποῖον ἔσυρε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἀλλ' αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ χάσω ἐκ νέου τὴν ἡσυχίαν μου. Ἐτράβηξα πάλιν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου τὴν ἄγκυραν, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐκινεῖτο· ἐκάθησα ἐξηντλημένος.

Αἴφνης ὁ ποταμὸς ἐκαλύφθη μὲ λευκὴν ὁμίχλην πολὺ πυκνήν, ἡ ὁποία ἦτο τόσον χαμηλή, ὥστε ὅταν ἐσηκώθην ὄρθιος δὲν ἔβλεπα πλέον τὸν ποταμόν, οὔτε τὴν βάρκα μου, ἀλλὰ μόλις διέκρινα τὰς κορυφὰς τῶν καλάμων καὶ μακρότερα τὴν πεδιάδα φωτισμένην ἀπὸ τὸ ὠχρόλευκον φῶς τῆς σελήνης. Ἤμουν ὡς σαβανωμένος· ἔως εἰς τὴν μέσην μέσα εἰς ἕνα κατάλευκον σεντόνι, καὶ μοῦ ἤρχοντο σκέψεις φανταστικαί. Ἐνόμιζα ὅτι κάποιος ἐδοχίμοζε ν' ἀναβῇ εἰς τὴν βάρκαν μου τὴν ὁποίαν δὲν διέκρινα πλέον, καὶ ὅτι ὁ ποταμὸς σκεπασμένος μὲ τὴν πυκνὴν αὐτὴν ὁμίχλην θὰ ἦτο γεμάτος ἀπὸ παράδοξα ὄντα τὰ ὁποῖα ἔπλεαν πέριξ μου· ἠσθανόμην μίαν φοβερὰν κακοδιαθεσίαν, ἡ καρδιά μου ἔπαλλε δυνατὰ καὶ τόσον ἤμουν ταραγμένος, ὥστε ἐσκεπτόμην νὰ φύγω κολυμβῶν. Ἔπειτα ἡ ἰδέα αὕτη μ' ἔκαμε νὰ τρέμω ἀπὸ φρίκην, διότι ἔπρεπε νὰ ἀνέβω ἐναντίον τοῦ ρεύματος τουλάχιστον πεντακόσια μέτρα, ἕως νὰ εὕρω μέρος ἐλεύθερον ἀπὸ χόρτα καὶ καλάμια διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ πατήσω εἰς τὴν ξηράν· βεβαίως μὲ τὴν ὁμίχλην αὐτὴν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φθάσω καὶ θὰ ἐπνιγόμουν, ὅσον καλὸς κολυμβητὴς καὶ ἂν ἤμουν.

Προσεπάθουν νὰ σκεφθῶ, ἤθελα νὰ μὴν φοβοῦμαι διόλου, ἀλλὰ κάτι ἄλλο ἐντός μου ἀπὸ τὴν θέλησίν μου ἐφοβεῖτο καὶ ἡ πάλη αὐτὴ διέρκεσεν ἐπὶ πολύ, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ φόβος μου ἐμεγάλυνε. Ἔμενα ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια ἀνοικτὰ προσέχων εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον.

Τέλος κατέβαλα μεγάλην δύναμιν καὶ ἠδυνήθην νὰ σκεφθῶ ἡσυχώτερος. Ἔλαβα ἐκ νέου τὴν μποτίλια μου μὲ τὸ ροῦμ καὶ ἔπια τότε μία ἰδέα μοῦ ἦλθε νὰ ἀρχίσω νὰ φωνάζω μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, στρέφων διαδοχικῶς πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Ὅταν ἐκυριάρχηθη πλέον, ἐκάθησα καὶ ἤκουα. Ἕνας σκύλος ἐγαυγίζε πολὺ μακράν.

Ἔπια ἀκόμη καὶ ἐξαπλώθηκα εἰς τὸ βάθος τῆς βάρκας μου, ἔμεινα εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν δύο τρεῖς ὥρας χωρὶς νὰ κοιμῶμαι, μὲ τὰ μάτια ἀνοικτὰ, δὲν ἐτολμοῦσα νὰ σηκωθῶ ἂν καὶ τὸ ἐπιθυμοῦσα πολύ, τὸ ἀνέβαλον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ἔλεγα.— Ἄς σηκωθῶ ! καὶ ἐφοβούμουν νὰ κάμω κα-

τὴν παραμικροτέραν κίνησιν. Τέλος ἐσηκώθηκα μὲ ἀπέρους προφυλάξεις, ὡς νὰ ἐξηρτᾶτο ἡ ζωή μου ἀπὸ τὴν μικρότερον κρότον, τὸν ὁποῖον θὰ ἔκαμνα, καὶ ἐκύτταξα ἔξω ἀπὸ πλοιαρίόν μου.

Ἐθαμβώθηκα ἀπὸ τὸ θαυμασιώτερον, τὸ σπανιώτερον θέαμα, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἴδῃ. Ἦτο μία φαντασμαγορία ἀπὸ τοὺς φανταστικοὺς τόπους, ἕνα ἀπὸ τὰ θεάματα, τὰ ὁποῖα διηγοῦνται οἱ ταξειδιῶται, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται ἀπὸ πολὺ μακρὰν καὶ τὰ ὁποῖα ἀκούομεν χωρὶς νὰ τὰ πιστεύωμεν.

Ἡ ὁμίχλη ἡ ὁποία πρὸ δύω ὡρῶν ἔπλεεν ἐπάνω εἰς τὸ νερό, εἶχε ὀλίγον συναχθῆ εἰς τὰς ὄχθας, ἀφήσασα τὸν ποταμὸν ἐλεύθερον, ἐσχημάτισε εἰς καθε ὄχθην ἀπὸ ἕνα λόφον ὑψηλὸν ἓξ ἕως ἑπτὰ μέτρα, ὁ ὁποῖος ἔλαμπεν ἐπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης μὲ τὴν θαυμασίαν λευκότητα τῆς χιόνος. Εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἔβλεπέ τις τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν ποταμὸν χρυσωμένον ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης μεταξὺ αὐτῶν των δύο λευκῶν λόφων, καὶ ἀπ' ἐπάνω τὸν γαλάζιον οὐρανὸν κεντημένον μὲ τὰ ἄστρα καὶ φωτισμένον ἀπὸ τὴν σελήνην. Ὅλα τὰ ζῶα τοῦ νεροῦ εἶχαν ἐγερθῆ, οἱ βάτραχοι ἐκόαζαν μανιωδῶς καὶ πρᾶγμα παράξενον, ἐγὼ δὲν ἐφοβούμην πλέον.

Πόσον καιρὸν διήρκεσεν αὐτὸ δὲν εἰξεύρω, διότι εἰς τὸ τέλος ἀπεκοιμήθην. Ὅταν ἄνοιξα τὰ μάτιά μου ἡ σελήνη εἶχε δύσει, τὸ νερὸ ἐκυμάτιζε ἐλαφρά, ἐφυσοῦσε ἀέρας, ἔκανε κρύο καὶ τὸ σκοτάδι ἦτο βαθύ.

Ἔτσι τὸ ροῦμι, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔμενε καὶ ἔπειτα, τρέμων, ἄκουσα τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἔκαμναν τὰ καλάμια καὶ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἐπροσπαθοῦσα νὰ ἴδω τι ἄλλο· δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω οὔτε τὴν βάρκα μου, οὔτε αὐτὰ τὰ χέρια μου, τὰ ὁποῖα ἐπλησίαζα εἰς τὰ μάτια μου.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ σκότος διελύθη. Αἴφνης ἐνόμισα ὅτι μία σκιὰ ἐπερνοῦσε ἀπὸ πλησίον μου, ἐφώναξα, μία φωνὴ μοῦ ἀπήντησε, ἦτο ἕνας ψαρᾶς. Τὸν ἐφώναξα, ἐπλησίασε καὶ τοῦ διηγήθην τὸ ἀτύχημά μου. Ἐπλησίασε τότε τὴν βάρκα του πλησίον εἰς τὴν ἰδικήν μου καὶ ἀρχίσαμεν καὶ οἱ δύο νὰ τραβοῦμε τὴν ἄλυσίδα.

Ἡ ἄγκυρα δὲν ἐκινήθη. Ἡ ἡμέρα ἤρχιζε σκοτεινή, βροχερά, παγωμένη, ἡμέρα ἀπὸ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι μᾶς φέρουν λύπην καὶ δυστυχίαν. Εἴδον μίαν ἄλλην βάρκα, τὴν ἐφωνάξαμεν. Ὁ βαρκάρης τῆς ἤνωσε τὰς δυνάμεις του μὲ τὰς ἰδικάς μας, τότε ὀλίγον ἡ ἄγκυρα ἐκινήθη. Ἀνέβαινε ἀλλ' ἡσυχα, ἡσυχα καὶ πάρα πολὺ βαρειά. Τέλος παρετηρήσαμεν ἕνα ὄγκον μαῦρον καὶ τὸν ἐσύραμεν μέσα εἰς τὴν βάρκα.

Ἦτο τὸ πτῶμα μιᾶς γραίας, ἡ ὁποία εἶχε μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὸν λαιμόν.

(Guy de Maupassant).

νὰ παύσουν προβάλλοντες τὴν ἀδυναμίαν τῆς γυναικὸς διὰ νὰ τὴν ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ κερδίζῃ ἐπισήμως τὴν ζωήν της.

Ὅπως δήποτε ἡ ἀδελφικὴ αὐτὴ σύμπνοια καὶ συνεργασία ραπτῶν καὶ ραπτριῶν εἶναι ἓν εὐχάριστον φαινόμενον καὶ μία ἀπαρχὴ ἀναγνωρίσεως εἰς ὅλας τὰς τάξεις καὶ εἰς τὰς ἀμαθεστέρας ἀκόμη τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων ὅλων, ὅσους ἐξίσωσεν ἤδη ὁ ὡραῖος νόμος τῆς ἐργασίας. Ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα, ὅπως ἡ ἀπεργία αὐτὴ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῶν ἀπεργῶν.

Δὲν πειράζει, ἐὰν αἱ ὡραῖαι τοῦ κομψοῦ καὶ πολυτελοῦς κόσμου κυρίαι πληρόνουν ὀλίγον ἀκριβώτερα τὰς τουαλέτας των καὶ ἐὰν οἱ ἐργοστασιάρχαι καὶ τῶν δύω φύλων πλουτοῦν ὀλίγον βραδύτερα. Ἀρκεῖ αἱ πτωχαὶ ἐργάτιδες νὰ κοπιάζουν ὀλιγώτερον, περιοριζομένων τῶν ὡρῶν τῆς ἐργασίας των, ἡ ὁποία τὰς ἐξαντλεῖ ὡς ἄτομα καὶ τὰς καταστρέφει ὡς μητέρας.

Παρίσιοι **Μαρία Μαρτίν**

Πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομήτριαι τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀνανεώσουν ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν των, ἵνα μὴ διακοπῇ πρὸς αὐτὰς ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ καθυστεροῦσαι συνδρομὰς συνδρομήτριαι, ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταὶ νὰ ἐξοφλήσωσι τοὺς λ)σμούς των, διότι ἐπιθυμοῦμεν μὲ τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ τακτοποιήσωμεν πάντας τοὺς ἐκρεμεῖς λ)σμούς.

Μία ὡραία εἰκὼν δὲν ἔχει ἀνάγκην πλουσίου πλαισίου διὰ νὰ φανῇ. Ἀλλὰ μία εἰκὼν οἱαδήποτε, μία ἁπλῆ φωτογραφία μεταβάλλεται εἰς ὡραῖον καλλιτέχνημα ἀξίας, μεταβάλλεται εἰς περικαλλὲς καὶ πλούσιον ἀντικείμενον πολυτελείας ὅταν εἶναι τοποθετημένη εἰς ὡραῖον πλαίσιον.

Ὁ κ. Λάβδας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη ἐναντι τῆς Βουλῆς κατέχει τὸ μυστήριον τῆς τέχνης αὐτῆς καὶ συνιστῶσαι αὐτὸν παρέχομεν ἀληθῆ ἐκδούλευσιν εἰς ὅσας ἀγαποῦν μὲ ὀλίγα ἔξοδα νὰ ἔχουν ὡραῖα πράγματα.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Ὑποδηματοποιοῦ ἁπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας καὶ τῆς Αὐλῆς

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγνωσμένη καλαισθησία τοῦ ἀπαραμίλλου καὶ πασιγνώστου ὑποδηματοποιείου τοῦ κ. Τσάμη πείθει πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδυθῇ ἐν αὐτῷ, ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην χειμερινὴν περίοδον δι' ἣν ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισεν ἔξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἀπείρους ὅλως νέους χρωματισμούς. Τῶν Ἀθηνῶν τὴν μοῖραν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόδησιν, ζηλεύουσι καὶ αὐταὶ αἱ Παρισιναὶ χάρις εἰς τὸν κ. Τσάμην, τὸν ὁποῖον πολὺ δικαίως τιμᾷ ἅπασα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας διὰ τῆς πελατείας της.

Φρονοῦμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττον

Ἡ Χειραφετημένη. Πρωτότυπον σύγγραμμα τῆς κ. Κ. Παρρέν.

Τιμᾶται δρ. 3 διὰ τὰς Ἀθήνας, 3,50 διὰ τὰς ἐπαρχίας. Φρ. χρ. 3 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Σ. ΠΑΤΣΙΦΑ καὶ ΥΙΟΥ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, συνιστᾷ εἰς τοὺς πελάτας του τὴν μελετην τοῦ κάτωθι τιμοκαταλόγου τῶν ἐν αὐτῷ πωλουμένων εἰδῶν:

Ὑφάσματα μαλλοβάμβακα διὰ δῶρα ὁ πῆχυς ἀπὸ δραχμὰς 1,40.
Βαμβακερὰς φλανέλλας διὰ φορέματα ὁ πῆχυς ἀπὸ λεπτὰ 0,85.
Ὑφάσματα ὁλομάλλινα ὁ πῆχυς ἀπὸ 2,75 καὶ ἄνω.
Ταφτὰ παντὸς χρώματος ὁλομέταξον ὁ πῆχυς δραχ. 3,90.
Φουλάρια σκέτα παντὸς χρώματος (Pongé) ὁ πῆχυς δραχ. 2,75.
Κορδέλλ ς μεταξωτὰς double face N. 12 ὁ πῆχυς λεπ. 0,90.
Χειρόκτια δερμάτινα (Grenoble) ἠγγυημένα τὸ ζεῦγος 6,50.
Βέλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος ἕκαστον ἀπὸ δραχμὰς 1 καὶ ἄνω.
Χασέδες Μανδαπελάμια καὶ Πανιὰ Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητος.
Ζακέτας ἐξ ὡραιοτάτου κασμιρίου ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω.
Ἀρώματα τῶν διαπρεπεστέρων κατασκευαστῶν.
EAU de Cologne Εὐρωπαϊκὴν ἀρίστης ποιότητος.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Εἰς πᾶσαν κυρίαν, ἥτις θὰ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς χρήματα, ἢ νὰ προβῇ εἰς ἀγορὰν ἢ πώλησιν τίτλων, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην χρηματιστικὴν ἢ ἐμπορικὴν πρᾶξιν συνιστῶμεν θερμῶς τὴν Τράπεζαν Ἐμπεδοκλέους, ἧς τὸ πρόγραμμα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα :

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ : Ἔκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Ἀγοραπωλησίαι: συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, χρυσοῦ, ξένων τραπεζικῶν Γραμματίων καὶ τίτλων.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ : Συναλλαγματικῶν, τίτλων καὶ τοκομεριδίων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΔΑΝΕΙΑ : Προκαταβολαὶ ἐπὶ τίτλων.—Λογαριασμοὶ τρεχούμενοι.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

3 1/2 %	ἐτησίως,	ἀπόδοσις	εἰς πρώτην ἀναζήτησιν	
4	»	»	»	μετὰ ἕνα μῆνα
4 1/2	»	»	»	» τρεῖς μῆνας
5	»	»	»	» ἓξ μῆνας
5 1/2	»	»	»	» ἓν ἔτος καὶ πλέον.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ : Πώλησις πάσης λαχειοφόρου ὁμολογίας εἰς μηνιαίας δόσεις, μὲ τὴν τύχην ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ : Ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπὶ ἁπλῆ μεσιτείᾳ.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ : **Πληροφορίαι ἐμπορικαί.**

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ παντὸς εἴδους ἐμπορευμάτων, μηχανῶν κλπ. ὑπὸ συμφέροντας ὅρους, μετρητοῖς καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΟΙΚΩΝ

Ὕδωρ Κολωνίας Συρράκου. Ὑγιεινότατον διὰ τὸ δέρμα, καλλωπιστικὸν καὶ τονωτικὸν ἐνταῦτῷ, προφυλάσσον ἀπὸ τὰς ρυτίδας καὶ ἐξαλεῖφον ταύτας, ἐὰν γίνεται τακτικὴ χρῆσις αὐτοῦ εἰς τὸ πλύσιμον τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν. Ἐφάμιλλον τοῦ Maria Farina διὰ τὸ λεπτὸν καὶ διαρκὲς ἄρωμα. Ἀσυγκρίτως εὐθυνότερον ἐκείνου.